

lem dvælede noget ved Stillingen i Fjor, da en lignende Sag var til Behandling efter at være vedtaget i Borgerrepræsentationen med 4 Stemmer afgivet for og ingen imod, og det ærede 18de tingvalgte Medlem udtalte paa denne Baggrund, at man kan jo se, at Sandheden sejrer til sidst. Jeg maa gøre baade den højtærede Minister og det ærede 18de tingvalgte Medlem opmærksom paa, at dette har intet med Sandhed eller Ikke-Sandhed at gøre; det er et Vidnesbyrd om, at man i Københavns Kommunalbestyrelse, for Flertallets Vedkommende i alt Fald, lader sig lede af sunde finansielle Betragtninger over Situationen, saaledes som den til enhver Tid er. Naar man fra mit Partis Side i Fjor ikke kunde deltage i denne Afstemning og ikke den Gang kunde stemme for det forhøjede Børnefradrag, laa det i, at man da havde et Budget, som balancerede med et Underskud paa over 1 Mill. Kr. Det gør Stillingen væsentlig anderledes, naar man nu i Stedet derfor har et Budget, som balancerer med et Overskud paa $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Ministeren vilde skyde mig i Skoene en vis flot Udtalelse om, at $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. spiller ingen Rolle. Noget saadant har jeg ikke udtalt. Jeg har aldrig udtalt mig med flot Overlegenhed hverken om $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. eller om langt ringere Beløb; jeg har sagt, at det set isoleret ikke virkede foruroligende, naar der paa et Budget paa 110 Mill. Kr., tilrettelagt med den bedste sagkyndige Bistand, man kan skaffe sig, og efter grundige Overvejelser af de dertil valgte politiske Repræsentanter, imødeses Udsigt til, at man ved denne Foranstaltning kommer til et Underskud paa $\frac{1}{4}$ Million i Stedet for et Overskud paa $1\frac{1}{4}$ Million. Jeg beklager, hvis jeg har lagt nogen Flothed i min Tone, det har ikke været tilsigtet, jeg er ikke flot anlagt hverken overfor Penge eller paa anden Maade.

Den højtærede Minister pegede paa, at Selskabsskatten gaar ned. Det er ikke noget nyt, det er et Udslag af de ændrede Tidsforhold, og det vil baade Stat og Kommune komme til at mærke. Men i denne Forbindelse udtalte Ministeren, at naar man fra mit Partis Side stadig kræver, at Staten skal Ditten og Staten skal Datten, at Staten skal bære alle Byrderne, saa maa den ogsaa have noget af Indtægterne. Det er netop det, som saa ofte er et Stridspunkt mellem Ministerens Parti og os: Spørgsmaalet om Fordelingen af Byrderne mellem Stat og Kommune, og eet er, hvad vi i saa Henseende ønsker, et andet, hvad der er gældende. Et Budget og et Regnskab som

Københavns Kommunes viser mange, mange Millioner Kroner paa alle mulige sociale Konti, som maa affholdes af Kommunen, og saa nytter det ikke meget, at man har et Ønske om, at Staten i større Udstrækning skulde deltage i disse Byrder, naar det ikke bringes til Udførelse, naar Kommunen fremdeles i stor Udstrækning maa bære Byrderne, men er hemmet i sin Bevægelsesfrihed med Hensyn til Skatteomraadet, medens Staten for sit Vedkommende er suveræn.

Jeg beklager, at Ministeren i sin Omtale af Erhvervsskattespørgsmaalet nærmest syntes at dele den frederiksbergske Betragtning, som kommer til Orde overfor denne Sag, naar den er til Forhandling paa de kommunale Steder. Jeg kan ikke se rettere end, at København med fuld Føje besværer sig og kræver Ændringer i det gældende Forhold. Naar de store økonomiske Bedrifter praktisk, talt alle ligger i Københavns Kommune, og denne Kommune skal skaffe de dertil fornødne tekniske Anlæg samt huse den Arbejderbefolkning, som disse Bedrifter kræver, og som i stadig større Udstrækning drages til Byen selv i Tider, hvor der er stor Arbejdsløshed, saaledes som vi saa ofte har talt om det, kan det ikke være retfærdigt eller rigtigt, at en Indehaver af en saadan stor Bedrift, der maaske tjener 100 000 Kr. paa den og om sig har to, tre, fire Bedstemænd til sin Hjælp, som tjener hver 20—30 000 Kr., at alle disse Mennesker flytter ind i en anden Kommune og lader denne nyde godt af disse forholdsvise store Indtægter, medens Erhvervskommunen sidder tilbage med de sociale Byrder. Det kan intet have med Retfærdigheden at gøre. Og det maa, synes jeg, være vanskeligt for nogen, der ønsker, at Retfærdigheden skal raade, at gaa imod de Ønsker, som paa dette Punkt er fremsat af Københavns Kommune... (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Det er jo heller ikke saaledes). Jeg forstod den højtærede Minister saadan, da han udtalte sig om dette Punkt. Til Slut skal jeg blot beklage, at den højtærede Minister ikke ved samme Lejlighed kom ind paa Betragtninger over sit Syn paa Spørgsmaalet om den kommunale Grundskyld, da vi i Københavns Kommune stadig savner et ministerielt Svar paa, hvorledes Ministeriet staaer overfor det Ønske, der er fremsat, oprindeligt af et meget stort Flertal i Kommunalbestyrelsen og nu senest ved Budgetbehandlingen i Aar understreget enstemmigt af Københavns Borgerrepræsentation.